

— А какво нѣщо сж глупцитѣ? — попита кометата.

Земята отмѣсти ледената си шапка тѣй силно, че цѣлятъ атлантически океанъ се изпълни съ ледени планини, и отговори смутено:

— Азъ бихъ те помолила, да не ме питашъ за това.

— Извинявай! Да не би това да е нѣкоя голѣма тайна?

— Не, то съвсѣмъ не е тайна, но азъ и до день днешенъ не можахъ да разбера, кои собственно, сж глупцитѣ. Тѣ сжществуватъ — това зная добрѣ. И даже не сж малко. Но не е лесно да познаешъ, кой е глупавъ и кой не. Хорскитѣ приказки за това, не бива да се слушатъ, защото всѣки човѣкъ смѣта себѣ си за уменъ, а другитѣ за глупци.

— Тогава тѣ всички, сигурно сж глупци, прѣдположи кометата.

Но земята се почувствува обидена. Тя се сѣти, че се е разприказвала много открито съ една чужденка, която тя съвсѣмъ и не познаваше и която сама изглеждаше много вѣтърничава. Затова земята отговори съ достоинство: „Съвсѣмъ не, мила комето! Съвсѣмъ не! Но не струва да приказваме за нѣща, за които ти нищо не знаешъ. Не се хваля, но все пакъ приятелски искамъ да те помоля, да запомнишъ, че азъ съмъ най-интересната отъ всички звѣзди. Кждѣто и да погледнешъ наоколо си, въ цѣлото свѣтовно пространство нѣма да намѣришъ звѣзда, която да прилича на мене. Погледни Венера, която свѣти тамъ горѣ, Юпитеръ, Марсъ и всички други звѣзди, които се движатъ около слънцето. Вгледай се слѣдъ това добрѣ въ мене. Разгледай моитѣ дълбоки, студени морета, моитѣ букови гори и моитѣ палми...“

— Но, право да ти кажа, азъ съвсѣмъ не ги виждамъ, прѣкъсна я кометата. Все пакъ може да